

Michel Platini, de 56 anys, va ser guardonat amb la Pilota d'Or al millor jugador europeu tres anys consecutius, del 1983 al 1985. Amb el Juventus de Torí va guanyar la Copa de Campions d'Europa l'any 1985. Des del 2007, Platini és president de la UEFA. En aquesta entrevista parla de la restricció imposada als excessos financers dels principals clubs europeus, i de les dificultats que ha tingut Ucraïna a l'hora de construir els estadis per a l'Eurocopa de l'any 2012.

“La UEFA no vol liquidar els clubs, els vol ajudar”

Avui dia, com a president del futbol europeu, us heu d'enfrontar més aviat amb deficiències de caire organitzatiu. Funcionerà tot, a l'Eurocopa de Polònia i Ucraïna del 2012?

—Bé, la infraestructura hi és. Això ja ha estat prou difícil, ha estat un gran repte. Ara cal l'ajuda d'experts estrangers i de la UEFA, perquè hi ha petits problemes. En un lloc, un aeroport inacabat; en un altre, hi manca una xarxa d'autobusos. Tanmateix, cada dia estic menys amoïnats.

—És cert que vau arribar a considerar la possibilitat de disputar diversos partits a Alemanya, en lloc d'Ucraïna?

—Era una possibilitat entre moltes. De tota manera, Polònia se n'hauria sortit; el dubte era, fins fa poc, si Ucraïna aconseguiria de tenir dos estadis o bé quatre.

—Des de quan teniu clar que Ucraïna compleix els requeriments?

—Fa tot just dos mesos.

—Vós promoueu, més que cap altre projecte, l'anomenat *fair play* financer, que pretén posar fi als excessos financers a les lligues europees, a càrrec d'oligarques, xeics i més inversors. Això ajudarà que el Bayern de Munic guanyi la lliga de Campions en un futur?

—No ho sé. Només pretenem establir una certa justícia. Els clubs han de pagar les seves despeses exclusivament amb els ingressos operatius que tenen, a excepció de les infraestructures i les despeses del planter. Volem introduir aquesta mesura de manera gradual. Per primer cop des que vaig ser nomenat president, l'any 2007, tothom hi està d'acord: els polítics, les federacions estatals i els clubs.

—Des d'aquesta temporada, la UEFA controla les finances dels clubs. Els dos anys vinents, cap club no podrà acumular pèrdues per un import superior a 45 milions d'euros...

—...Exacte. I després, de mica en mica, aquest import s'anirà reduint.

—Creieu que els clubs que fins ara recorren a les ajudes dels propietaris opulents se'n sortiran?

—Des de fa dos anys, tothom sap les regles. Han tingut prou temps per a adaptar-s'hi.

—Darrerament, el Manchester City ha tingut unes pèrdues de 140 milions d'euros, i el FC Chelsea, de més de 80 milions. Fins i tot al TSG Hoffenheim li costarà d'atenir-se al reglament. Fa poc, el milionari Dietmar Hopp va haver de compensar unes pèrdues de prop de 30 milions d'euros.

—Ho sé, ho sé. En som conscients, però els clubs també ho saben. I els inversors nord-americans que van entrar al FC Liverpool també sabien que aviat hi hauria *fair play* financer. Fins i tot van afirmar que aquest era un motiu més per a invertir en el futbol.

—A l'estiu, un inversor qatarià va assumir la majoria del Paris Saint Germain, i es va gastar prop de 90 milions d'euros en nous jugadors. Evidentment, aquesta gent pensa, com abans, que l'èxit esportiu es pot comprar. Potser perquè no hi ha cap sanció prevista, al reglament, per al *fair play*.

—No es tracta de liquidar els clubs; els volem ajudar. Hi ha una escala de possibles sancions, des de multes, prohibir-los de fitxar nous jugadors, o, fins i tot, d'excloure'ls de les competicions.

—Els clubs se les empescaran per a trobar amagatalls. Recentment, la línia aèria estatal d'Abu Zaby ha atorgat 10 fantàstics milions de lliures al Manchester City, en suposat concepte de publicitat; i, precisament, aquesta empresa és propietat d'un germanastre de l'amo del club. Això no és un patrocini dubtós?

—També ho controlarem, això. Tenim una comissió d'experts que s'encarregarà de determinar quin patrocini és justificat i quin no. Llavors decidirem si es pot acceptar com a ingressos operatius o no. No serà fàcil, i d'entrada no serà tot perfecte. Però la voluntat política d'endegar-ho sí que hi és.

—Ja hi heu començat a detectar algun canvi?

—Els clubs que s'han gastat molts diners en traspessos, quan no guanyen

els partits, diuen que “la culpa és de Platini”. Això és cap novetat.

—**El Tribunal de Justícia Europeu ha prohibit que les lligues estatals venguin els drets televisius exclusivament als països d’origen. Fins ara, els drets de la lliga de Campions es comercialitzaven individualment per a cada país. Creieu que la UEFA ha de canviar les seves estratègies comercials?**

—No crec que aquesta sentència canviï radicalment la manera com la UEFA distribueix els drets televisius. Fem tant com podem per tal de garantir que l’audiència té el màxim accés a les nostres competicions. Hi continuarem treballant, en el marc de la legislació de la Unió Europea.

—**Precisament ara és als tribunals el cas d’un club de la primera divisió suïssa, el FC Sion, que els porta força maldecaps.**

—Com molts altres clubs.

—**D’acord amb la resolució dictada per un tribunal cantonal de Suïssa, el Sion hauria de participar a la lliga europea, tot i que n’havia estat expulsat. La UEFA es nega a acatar aquesta sentència. Com pot ser que arribeu a ignorar una decisió judicial?**

—Aquesta mateixa pregunta la respondré al fiscal aquesta setmana. És una qüestió ben senzilla: el club va infringir la prohibició de realitzar traspassos que la FIFA havia decretat per haver induït un porter a rescindir el contracte que tenia amb un altre club. Malgrat aquesta prohibició, el Sion va fitxar i alinear sis jugadors.

—**El Sion afirma que el club ja va complir la prohibició. Per què creieu que les federacions reaccionen amb tanta susceptibilitat quan algun dels seus membres infringeix la jurisdicció esportiva i apel·la als tribunals civils?**

—Si la gent anés a judici cada vegada que en tingués ganes, seria catastròfic per a l’esport. Imagineu-vos que a un jugador li ensenyen una targeta vermella, i troba un jutge que li diu que l’àrbitre i la federació li impedeixen de fer la seva feina. Prohibició de treballar! Al futbol, ja podríem plegar tots.

—**És per aquesta raó que el cas Sion té tanta força?**

El president de la UEFA, Michel Platini, al costat de la batllessa de Varsòvia, on va viatjar la setmana passada per a visitar un dels estadis que acollirà l’Eurocopa 2012.

—Si els sis jugadors desqualificats poguessin jugar per resolució judicial, seria un desastre, portaria al final del futbol.

—**Vós vau jugar en una època que el futbol encara no era un negoci a escala global. Creieu que us agradaria ser al terreny de joc en els nostres dies?**

—Més aviat no. En els meus temps, jugàvem a futbol perquè en gaudíem. Vaig anar a parar a un club professional a disset anys. Avui dia, els jugadors han d’anar a un club professional a deu o onze anys. Si jo hagués hagut de marxar a l’estranger a deu anys, possiblement no hauria estat feliç i hauria deixat el futbol.

—**Donareu el relleu a Joseph Blatter quan s’acabi el seu darrer mandat a la FIFA, l’any 2015?**

—No ho sé. Com a president de la UEFA tinc molt present la importància del fet que un europeu presideixi la federació mundial. Ja veurem si sóc jo o un altre.

“Si els sis jugadors desqualificats poguessin jugar per resolució judicial seria un desastre”

—**Diuen que apreneu anglès.**

—Però no és pas per la FIFA! A la UEFA hi ha 35 federacions, i jo hauria de fer algun discurs en anglès. Fa cinc anys ja en vaig fer algun curs, i ara tinc ganes de millorar-ne la comprensió. Si un japonès em parla en anglès, l’entenc força bé... però entendre els britànics, això sí que és difícil.

—**Monsieur Platini, quines possibilitats hi ha que l’1 de juliol de l’any vinent, a Kíev, lliureu l’Eurocopa a l’equip alemany?**

—Hi ha bones possibilitats. Alemanya té un equip fort; els darrers anys la Federació Alemanya de Futbol ha fet una bona feina amb els jugadors joves. Sembla que els alemanys s’han fixat en la manera com França fomenta les noves generacions.

—**Després de perdre la semifinal del Mundial, l’any 1982 a Espanya, vau manifestar que hauríeu volgut matar tots els alemanys.**

—Mai no vaig dir una cosa com aquesta.

—**Però potser ho vau pensar...**

—Només just després d’aquell partit dramàtic. Però m’hauria estimat més matar tots els holandesos, perquè l’àrbitre era holandès. Tanmateix, és una manera de parlar, podeu estar tranquil.

Jörg Kramer
Michael Wulzinger
Traducció de Mireia Menal